

26 octombrie – 1 noiembrie

Încălcarea spiritului legii

Textul de memorat: „Dați-le înapoi astăzi ogoarele, viile, măslinii și casele, și a suta parte din argintul, din grâul, din mustul și din untdelemnul pe care l-ați cerut de la ei ca dobândă.” (Neemia 5:11)

Chiar și în zilele noastre, oamenii se luptă cu problemele create de bogăție și sărăcie, cu diferențele mari dintre bogați și săraci, întrebându-se ce se poate face. Da, Isus a spus că „pe săraci îi aveți totdeauna cu voi” (Matei 26:11), dar aceasta nu poate fi o scuză să nu facem nimic pentru ei. Din contră, Scriptura ne învață să îi ajutăm. În caz contrar, numele de creștin nu ni s-ar potrivi.

Cât de uimitor este că, printre încercările și necazurile avute de cei întorși din Babilon în reconstruirea Ierusalimului, apare și această temă, nu doar a sărăciei și a săracilor, ci o chestiune mult mai problematică: a bogaților care îi asupreau pe cei săraci. Aceasta fusese o problemă înainte de robie și acum, ajunși în țara lor, reapărea.

În această săptămână vom vedea o altă manifestare a ei și felul în care Neemia i-a făcut față. Asuprirea celor săraci era chiar mai rea pentru că „se încadra” în „litera Legii”. Atenție deci ca nu cumva regulile și îndrumările să devină un scop în ele însele, în loc să fie doar un mijloc pentru atingerea unui scop, și anume reflectarea caracterului lui Isus!

Duminică, 27 octombrie – Întristarea poporului

1. Ce se întâmplă în țară? Împotriva cui și de ce se plângea poporul? Neemia 5:1-5

Comunitatea iudaică părea să fie unită sub conducerea lui Neemia împotriva presiunilor din exterior. Dar lucrurile nu mergeau deloc bine în interiorul națiunii care se împotriva persecuției și se apăra de atacurile străine. În ciuda aparentei solidități și a eforturilor unite împotriva vrăjmașului, comunitatea avea probleme în interior. Conducătorii și cei bogați îi foloseau pentru propriul câștig pe săraci și pe cei mai puțin privilegiați și situația se înrăutățise atât de mult, încât oamenii strigau acum să fie eliberați. Unii spuneau că nu aveau hrană pentru copii; alții se plângeau că, din cauza foametei, își pusese zălog proprietatea și nu mai aveau nimic; alte familii trebuiseră să împrumute bani pentru a plăti birul și copiii ajunseseră robi.

Se pare că principalele cauze ale acestei probleme erau foametea și birurile, iar familiile sărace au trebuit să caute ajutor. Guvernul persan cerea un bir de trei sute cincizeci de talanți de argint pe an din ținutul Iuda. Dacă cineva nu-și putea plăti partea din acest bir, de obicei se împrumuta, apoi își punea zălog proprietatea. Totuși, dacă în anul următor nu reușea să strângă banii, trebuia să facă ceva să-și achite datoria. În general, următoarea opțiune era robia. Deja își pierduse proprietatea și acum trebuia să trimită pe cineva din familie, de obicei copiii, să fie în slujba creditorului pentru a-și plăti datoria.

Sunt momente în viață când avem probleme care sunt o consecință a propriilor acțiuni; desigur, sunt și momente când ne îmbolnăvim sau suntem în impas financiar, dar nu din cauza noastră. În vremea în care se întâmplau cele relatate mai sus, politicile guvernamentale îi dezavantajau pe cei mulți, ducând la sărăcie și mai acută. Ei au fost prinși în spirala sărăciei tot mai mari, fără cale de scăpare.

Se pare că și atunci (la fel ca acum) oamenii se luptau cu asuprirea economică. Ce putem învăța din faptul că acest subiect este adesea menționat în Biblie?

Luni, 28 octombrie – Împotriva spiritului legii

2. De ce a reacționat Neemia plin de mânie? Neemia 5:6-8 (vezi și Exodul 21:2-7)

Oricât de greu ne-ar fi să înțelegem astăzi, sclavia era o normă socială în lumea veche. Un părinte putea deveni sclav sau își putea vinde copilul. Din punct de vedere social și legal, părinții aveau dreptul să își vândă copiii. Totuși Dumnezeu dorea să dea libertate, de aceea, în Israel, a pus în ordine această practică, cerându-le creditorilor să îi elibereze pe robi la fiecare șapte ani. Astfel, Dumnezeu îi proteja pe oameni să nu devină robi pentru totdeauna și Își demonstra dorința ca oamenii să trăiască liberi.

Deși permitea împrumuturile, legea interzicea dobânda (pentru alte îndrumări biblice împotriva cămătăriei, vezi Exodul 22:25-27; Leviticul 25:36,37; Deuteronomul 23:19,20). Și totuși dobânda pe care o lua creditorii era mică în comparație cu cea a națiunilor din jur. Ei cereau să primească 1% pe lună. Scrierile din Mesopotamia din secolul al VII-lea î.Hr. spun că se practica o dobândă de 50% pe an pentru argint și 100% pentru grâu. Deci, 12% pe an dobândă era puțin în comparație cu practica din Mesopotamia. Dar, conform Cuvântului lui Dumnezeu, singura greșală a creditorilor era faptul că lua dobândă și este interesant că poporul nici măcar nu a menționat acest lucru în plângerile sale. Toate celelalte practici se încadrau în normele sociale și respectau îndrumările legii. Atunci de ce era Neemia „foarte supărat”? Trebuie să remarcăm că el nu a acționat de îndată, ci mai întâi s-a gândit serios la acest lucru.

Faptul că Neemia a răspuns atât de hotărât la această problemă este admirabil. El nu a trecut cu vederea o plângere doar pentru că, tehnic vorbind, nu se încălca legea sau pentru că era acceptabil social, chiar „destul de bine” în comparație cu practicile vecinilor. În această situație, nu se respectase spiritul Legii. În special în vreme de impas economic, datoria oamenilor era să se ajute unii pe alții. Dumnezeu este de partea celor asupriți și în nevoie și El a trebuit să trimită profeți care să vorbească împotriva relelor comise împotriva poporului.

În ce mod, chiar și neintenționat, putem urma litera legii încălcând spiritul ei? (Vezi Mica 6:8.)

Marți, 29 octombrie – Neemia acționează

Se pare că muștrarea făcută nobililor și dregătorilor - „voi împrumutați cu camătă fraților voștri” (Neemia 5:7) - nu a adus rezultatele dorite. Dar Neemia nu s-a oprit, ci a continuat să lupte pentru cei asupriți. El ar fi putut spune că a încercat să îi învețe pe mai-marii poporului, dar fără succes și s-a văzut forțat să renunțe la luptă. El trebuia să lupte împotriva celor mai bogați și mai puternici oameni din țară. Dar nu a fost mulțumit până când nu a fost adoptată o soluție la problemă, chiar dacă în acest fel și-a făcut mulți dușmani.

3. Care au fost argumentele lui Neemia împotriva acelor practici? Cum a încercat să-i convingă pe oameni să îndrepte relele? Neemia 5:7-12

Neemia a convocat o mare adunare - a venit tot poporul pentru a rezolva situația. Probabil că el conta pe faptul că, atunci când toți aveau să fie strânși laolaltă, conducătorii se vor rușina și le va fi teamă să continue cu asuprirea.

Argumentul inițial al lui Neemia a avut în centru robia. Mulți dintre iudei, probabil chiar și el însuși, cumpăraseră libertatea altor iudei care le fuseseră robi străinilor. Acum, el i-a întrebat pe nobili și pe conducători dacă li se părea normal să-i cumpere și să-i vândă pe cei din poporul lor. Ce rost avea ca israeliții să îi răscumpere pe frații lor evrei de la stăpânii dintre neamuri, oferindu-le libertate, ca mai apoi aceștia să ajungă robi ai celor din poporul lor?

Conducătorii nu au dat niciun răspuns, deoarece acest argument era rezonabil, așa că Neemia a continuat: „N-ar trebui să umblați în frica Dumnezeului nostru, ca să nu fiți de ocară neamurilor vrăjmașe nouă?” (Neemia 5:9). Apoi, Neemia spune că el însuși le împrumutase oamenilor argint și grâu. Spunând „să lăsăm această camătă” (Neemia 5:10, KJV), el repeta că legea interzicea această practică în rândul

evreilor și demonstra că, sub conducerea lui, dorea ca oamenii să fie mai buni unii cu alții. Surprinzător, răspunsul a fost unanim. Conducătorii au fost de acord să înapoieze totul poporului.

I-ai greșit cuiva? Probabil, majoritatea ar trebui să răspundem „da”. Ce ne împiedică să îndreptăm situația chiar acum?

Miercuri, 30 octombrie – Jurământul

4. De ce a rostit Neemia un blestem împotriva celor care nu și-au respectat înțelegerea? Neemia 5:12,13

Deși conducătorii se învoiseră să înapoieze ce luaseră, Neemia nu s-a mulțumit doar cu cuvinte. El avea nevoie de dovezi concrete, de aceea i-a pus să jure înaintea preoților că își vor ține cuvântul. Astfel se dădea validitate legală în caz că ar fi trebuit să se facă din nou referire la această înțelegere.

Dar de ce a rostit el un blestem? Neemia a îndeplinit un act simbolic, strângându-și mantaua de parcă ar fi vrut să strângă ceva în ea și apoi scuturând-o, ca semn că a pierdut ce era în ea. Tot așa, cei care nu respectau acest jurământ aveau să piardă totul. În acele vremuri se obișnuia să se rostească blesteme pentru a impresiona mintea celorlalți să vadă semnificația unei legi sau a unei reguli. Probabilitatea de a acționa direct împotriva unei legi era mai mică dacă nerespectarea era asociată cu un blestem. Se pare că Neemia a simțit că aceasta era o problemă atât de importantă, încât era nevoie să facă ceva drastic pentru a crește șansele de succes.

5. Ce ne învață următoarele versete din Vechiul Testament despre sfințenia jurămintelor? Numeri 30:2 Deuteronomul 23:21-23; Ecclesiastul 5:4,5; Leviticul 19:12; Geneza 26:31

Vorbirea este un mare dar pe care Dumnezeu li l-a dat oamenilor, este ceva ce ne face cu totul diferiți de animale. Cuvintele noastre au putere, chiar pentru viață sau moarte. De aceea trebuie să fim foarte atenți ce spunem, ce promitem și ce angajamente ne luăm. Este important ca faptele noastre să fie în conformitate cu cuvintele. Câți oameni nu au fost îndepărtați de la creștinism de cei ale căror vorbe păreau creștinești, dar ale căror acțiuni nu aveau nimic de-a face cu creștinismul?

Gândește-te ce impact au cuvintele tale asupra altora. Cum putem învăța să fim mai atenți ce spunem, când spunem și cum spunem?

Joi, 31 octombrie – Exemplul lui Neemia

6. Ce motive avea Neemia să nu ceară de la popor „veniturile cuvenite dregătorului”? Neemia 5:18

Cel mai probabil, Neemia a scris aceste cuvinte după întoarcerea la curtea lui Artaxerxes, după cei doisprezece ani de conducere în Iuda. Deși dregătorii erau îndreptățiți să primească venituri din partea supușilor lor, Neemia nu a cerut acest drept, ci și-a asigurat singur cele necesare traiului. Și nu și-a plătit doar propriile cheltuieli, ci a purtat de grijă întregii familii și celor de la curte. Zorobabel, primul dregător, este singurul al cărui nume este menționat. Când vorbește despre „cei dintâi dregători”, cel mai probabil Neemia face referire la ceilalți dregători, de la Zorobabel până la el. În momentul în care și-a încheiat mandatul, probabil că el pierduse deja mulți bani. În loc să câștige bogății, cum ar fi fost de așteptat de la cineva aflat într-o poziție înaltă, probabil că el a pierdut bani și multă avere. Neemia era bogat, tocmai de aceea a putut să ofere zilnic hrană la atât de mulți oameni și a fost foarte generos în a le dărui celorlalți (Neemia 5:17,18).

Deși nu a fost la fel cu ce a făcut Avraam după salvarea celor luați în robie de națiunile înconjurătoare (Geneza 14), ceea ce face Neemia aici descoperă același principiu.

7. Ce rugăciune înălța Neemia și cum îi putem înțelege motivația în lumina Evangheliei? Neemia 5:19

În cazul lui Neemia vedem un exemplu de om care a pus lucrarea Domnului și pe Dumnezeu mai presus de câștigul său și de avantajul personal. Este o lecție benefică pentru noi toți, indiferent de situația în care ne aflăm. Este ușor să lucrăm pentru Domnul atunci când nu ne costă nimic.

Citește Filipeni 2:3-8. Cum poți arăta în viața ta principiile de jertfire de sine prezentate aici?

Vineri, 1 noiembrie – Un gând de încheiere

„Când a auzit Neemia despre această apăsare crudă, sufletul i s-a umplut de indignare. ... Cu energia și hotărârea care-l caracterizau, a pornit la lucru pentru a le aduce ușurare fraților lui.” - Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 648

„Isus a mers mai departe și a statornicit o regulă care înlătură jurământul. El învață că adevărul exact trebuie să fie legea vorbirii. «Felul vostru de vorbire să fie: 'Da, da; nu, nu.' Ce trece peste aceste cuvinte vine de la cel rău.»», - Ellen G. White, *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 67

„Aceste cuvinte osândesc toate acele fraze fără înțeles și de umplutură care sunt vecine cu profanarea. Ele condamnă complimentele înșelătoare, ocolirea adevărului, frazele lingușitoare, exagerările și falsurile în comerț, care sunt atât de obișnuite în societate și în lumea afacerilor. Ele mai învață că niciun om care încearcă să pară ce nu este sau ale cărui cuvinte nu exprimă adevăratele simțăminte ale inimii sale nu poate fi numit sincer.” - *Ibidem*, p. 68

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Profeți și regi*, cap. „Muștrare împotriva asupririi”.

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: 2 Cronici 5-11

1. În ce moment al slujbei sfințirii s-a umplut templul cu un nor?
2. Pentru cine s-a rugat Solomon să fie „îmbrăcați cu mântuirea”?
3. De ce nu a locuit fata lui faraon, nevasta lui Solomon, în cetatea lui David?
4. În ce situație se spune despre Roboam că a lucrat „cu minte”?

Evanghelizare, Secțiunea 4 – subcapitolul „Plănuirea adunărilor în cartierele de la marginea orașelor și în zonele suburbane”

5. Ce trebuie făcut când se începe lucrarea într-un oraș?